

Ἐν τῷ Ἱστορικῷ Καταλόγῳ (σελ. 190) ἀναφέρων τὴν ἀποποίησιν τοῦ ἐν Βενετία Πάνου Μαρούτζη πρὸς τύπωσιν τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διορθῆκης, ἀνακράζει, « φεὺ! τῆς ζημίας ὅπου ἐπάθαμεν ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας! ἀνάθεμά σε, φιλαργυρία! » Πιστεύει δέ, ὅτι ὁ θεὸς τιμωρεῖ σκληρῶς τοὺς ἀντενεργοῦντας εἰς τύπωσιν βιβλίων· ὅταν, λέγει, ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μάτθαῖος, ἔμκθεν, ὅτι ὁ διδάσκαλος Μάρκος Κύπριος ἐκ φθόνου ἀπέτρεψε τὸν ἡγεμόνα Μπραγκοβάνον, νὰ δαπανήσῃ εἰς ἔκδοσιν τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὡς δῆθεν ἐγγιζόντων τὸ δόγμα τῆς ἐκκλησίας μας, « εὐχλαε τὸ καμουλαῦκί του καὶ εἶπε — Κύριε, εἰ μὲν καὶ εἶπεν ὁ Μάρκος ἀλήθειαν, συγχωρημένος εἶη· εἰ δὲ μή, φάγουσα νὰ φάγῃ τὸ στόμα του! Καὶ ἀπέθανε ἀπὸ φάγουσαν (ὁ θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ) δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν (1).

Μετὰ τὴν μονομερῆ πρόθεσιν τοῦ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς εὐκταίας ταύτης τοῦ δουλεύοντος ἔθνους ἀναγεννήσεως, δὲν ἔπαυσε μέχρι γῆρας ἐσχάτου ἐργαζόμενος, οὐδεμίαν ἄλλην ζητῶν ἀμοιβὴν τῶν ἀδικλείπτων αὐτοῦ κόπων, ἢ μόνον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ δημοσιευόμενα καὶ ἀναγιγνωσκόμενα τὰ φιλοπονήματά του. Τὸν μονομερῆ τοῦτον πόθον πολλαχοῦ δικηρῶς, χαριέντως δ' ἐκφράζει ἐν τῇ ἐξῆς ἐπιστολῇ πρὸς Προκόπιον ἡγούμενον τῆς ἐν Ἰασίῳ αὐθεντικῆς μονῆς τοῦ Γαλατᾶ, τῆς ὀποτελούσης εἰς τὸν Πηνάγιον Γάρον (ἀπριλίου 25, 1767). « . . . τέταρτον, ἡ ἀσπικτῆ ἐκ μέρους μου, νὰ χαίρηται καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον Κωστῆ (2), ὅπου ἂς ἦναι πολύχρονος, ἂς ἔχῃ τὴν εὐχὴν τοῦ τιμίου Στυρουῦ, καὶ τῶν Σαράντα ἁγίων μου, ἐτύπωσε τὸ βιβλίον μου, ὅπου ὀνομάζεται Καθρέπτῃς Γυναικῶν· μέσα εἰς τὸ ὅποιον εἶδον ἀληθινὰ τὸν

(1) Ἱστορικὸς Κατάλογος, σελ. 192.

(2) Κωστῆς Ἀδράμης Νεοχωρίτης.

